

výhody ani kancelářským oficiantům ani těm, kteří z tohoto služebního poměru přešli do stavu úřednického, a obě správní instance výhodu tuto také přiznaly, ovšem podle jiného předpisu téhož nařízení.

Názor druhý přehlíží všeobecný — tedy i pro § 16 platný — předpis § 20 cit. nařízení, podle něhož se započtení provede vždy k tomu období služebnímu, do něhož doba, jež se má započísti, spadá, nebo jež po této době nejbližše následuje, a má se postupovati podle zásady chronologického pořadu jednotlivých služeb.

V daném případě st-li při jmenování kancelářským oficiantem dne 10. června 1910 smluvní služba od 4. května 1907 dobou 3 roků 1 měsíce jako strávená v poměru plně zaměstnaného kancelářského pomocníka podle § 12 nařízení ze dne 19. července 1902 č. 145 ř. z. započtena a jest tudíž prvý služební poměr st-lův u státu posuzovati jako smluvní poměr upravený cit. nařízením a dalšími nařízeními ze dne 15. července 1906 č. 141 ř. z., ze dne 23. března 1907 č. 88 ř. z. resp. znovu upravený nařízením ze dne 25. ledna 1914 č. 21 ř. z.

Že pro tento služební poměr zmíněná soukromá služba byla podmínkou, bylo, jak shora uvedeno, doznáno.

Je-li tomu tak, pak vzhledem k tomu, že nařízení ze dne 22. prosince 1920 č. 666 sb. z. a n. provádí v mezích § 4 cit. shora zákona i propočítání služby smluvní (§ 8), služby smluvní předcházející službě úřednické (§ 4), jest při zásadě § 20 téhož nařízení započtení služby soukromé provést do nejbližšího zde smluvního poměru u státu a tím zvětšenou službu smluvní propočítati v následujícím služebním poměru úřednickém podle § 4, a pro zjištění, jsou-li zde předpoklady § 16, nutno vzíti za základ smluvní službu u státu.

Žal. úřad veden zmíněnými nesprávnými právními názory měl za to, že není zde případu § 16 lit. a) a byť přiznal, že pro prvé ustanovení st-lovo byla služba soukromá podmínkou, nepustil se vůbec do úvahy, v jakém trvání svém tato soukromá služba zmíněnou podmínku tvořila (arg. slovo »pokud« § 16 lit. a), zejména snad, zda, jak při ústním líčení bylo tvrzeno, bylo by zde přihlížeti k době, kterou živnostenský řád předpisuje v § 14 zákona ze dne 5. února 1907 č. 26 ř. z. ve příčině nastoupení živností řemeslných.

Žal. úřad použil tedy nesprávně předpisu § 16 cit. nařízení a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 1276.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Zavázal-li se nabyvatel nemovitosti, že ponese převodní poplatek, nezvyšuje se cena zcizovací ani o polovici tohoto poplatku (platí i za účinnosti nového dávk. ř. z. 23. září 1920 č. 545 sb. z. a n.).

(Nález ze dne 1. dubna 1922 č. 4491.)

Prejudikatura: nál. č. 970 adm.

Věc: Josef G. v H. proti moravskému zemskému výboru v Brně stran dávky z přírůstku hodnoty.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Moravský zemský výběrčí úřad vyměřil platebním rozkazem ze dne 19. dubna 1921 st-li z přírůstku hodnoty role č. k. —, zapsaného ve vl. č. 29 poz. kn. kat. obce M., docíleného prodejem ze dne 11. listopadu 1920 dávku 7.464 K 13 h. Při výpočtu přírůstku hodnoty připočetl ke zcizovací ceně 45.271 K polovici státního poplatku z převodu zcizené nemovitosti, vyměřeného penízem 1.132 K. Odvolání z tohoto vyměření nebylo vyhověno, což stížnost nařiká pro nezákonnost.

Rozhoduje o této stížnosti, setrval nss na právní zásadě vyslovené a blíže odůvodněné nálezem ze dne 11. října 1921 č. 12.554 (Boh. č. 970 adm.), na něž se ve smyslu § 44 jedn. řádu poukazuje, že se totiž podle mor. řádu o dávce z přírůstku hodnoty ze dne 26. prosince 1914 č. 18 z. z. z r. 1915 v případě, kde se nabyvatel nemovitosti zavázal, že ponese převodní poplatek, cena zcizovací (§ 5 řádu) nezvyšuje ani o polovinu tohoto poplatku.

Na názoru tomto setrývá nss i s hlediska dávkového řádu ze dne 23. září 1920 č. 545 sb. z. a n., na jehož podkladě bylo nař. rozhodnutí vydáno, který se ve směru tom od dřívějšího řádu dávkového podstatně neliší, tak že této zásady právní jest použití i za nynějšího zákonného stavu.

Nař. rozhodnutí, zakládající se na opačném právním názoru, musilo proto býti dle § 7 zák. o ss zrušeno jako nezákonné.

Č. 1277.

V y v l a s t n ě n í: * Podle posl. odst. § 3 zák. z 11. března 1921 č. 100 sb. z. a n. může se obec brániti vyvlastnění svých pozemků průkazem, že pozemků těch potřebuje s a m a p r o v l a s t n í domácnost a hospodářství, nikoli však tvrzením, že pozemků těch potřebují k naznačeným účelům její občané.

(Nález ze dne 1. dubna 1922 č. 4497.)

V ě c: Obec H. proti zemské správě politické v Brně stran vyvlastnění pozemku.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Všeobecně prospěšné stavební a bytové družstvo pro T. a okolí podalo u okresní politické správy v T. žádost za vyvlastnění pozemku č. kat. 6 v H. pro své dva členy Aloise K. a Antonína B. pro stavbu obytných domů. O žádosti té bylo provedeno komisionální šetření, při němž bylo konstatováno, že výkup pozemku dohodou se nezdařil, a že tedy nutno provést vyvlastňovací řízení. Obec prý nemá jiných způsobilých pozemků, jež by poskytnouti mchla žadatelům k stavbě, takže pouze parcela č. 6 jako jediné vhodný pozemek pro stavbu přichází v úvahu. Obcí nabízený pozemek t. zv. »močály« jest prý porostlý vzrostlými stromy a mimo to jest k stavbě nezpůsobilý, ježto příjezdní cesta k němu od okresní silnice má nejméně 12 proc. stoupání, cesta pak s druhé strany jest neschůdná, úzká a zejména pro povozy s nákladem sena a